

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: V. E. L. G.,
nar.,
státní příslušnost: Kubánská republika,
t. č. bytem:

zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, o.s.
proti sídlem Kovářská 939/4, Praha 9,

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2018, č. j. OAM-5/LE-LE05-VL11-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. J.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce namítá porušení § 2 odst. 1 správního řádu, jelikož žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném s ohledem na okolnosti daného případu, čímž byl porušen rovněž § 2 odst. 4 správního řádu. Dále namítá porušení § 12, § 14 a 14a zákona o azylu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jeho rozhodnutí není přesvědčivé, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a to zejména k informacím o zemi původu, k politické a bezpečnostní situaci na Kubě, ze které vyplývá nemožnost domoci se jakékoliv ochrany vůči jednání policie, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný neuvedl, jakými úvahami byl při hodnocení podkladů a výkladu zákona veden.
3. Žalobce požádal z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv. Žalobce nesouhlasí se zpochybněním jeho výpovědi. Pokud měl žalovaný pochybnosti, měl možnost sena rozporu doptat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 18/2007-55). Žalobce se domnívá, že naplnil podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobce vyjadřoval nesouhlas s režimem. Proti režimu mluvil na veřejných místech, někdy měl i transparent, několikrát se postavil policii, když se někoho zastal. Proti režimu žalobce vystupoval od r. 1989, co jeho bratra po roce vojenské služby poslali přímo z univerzity do Angoly, kde zemřel. Žalobce uvedl, že začal protestovat proti režimu, za to ho občas vzala policie k výslechu nebo dostal pokutu. Několikrát mu provedli domovní prohlídku. Dále má za to, že jeho obvinění a zatčení souviselo s jeho protestem proti režimu. Byl obviněn ze spolupachatelství neoprávněného přivlastnění si majetku. Policie začala hromadně zatýkat zaměstnance, protože se v místě, kde žalobce pracoval, dle policie kradlo maso. Byl ve vazbě, a poté byl odsouzen ke třem rokům vězení. V průběhu vazby ho mučili po dobu 50 dní, byl několikrát denně vyslýchán, při mnoha výsleších byl bit. Spalo se na betonové posteli, byla mu odpírána lékařská pomoc, měl nedostatek jídla. Šlo o psychické týrání a vyhrožování smrtí. Žalobce má za to, že jeho uvěznění a rozsudek bylo politické, dle něj režim neuznává politické vězně.
4. Žalobce má za to, že byly naplněny podmínky pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že byl vězněn a pronásledován ze strany státního orgánu, nelze ze strany státu očekávat jeho ochranu. Dále žalobce demonsturuje špatnou situaci v zemi četnými zprávami, konkrétně uvádí zprávu Amnesty International o lidských právech na Kubě za rok 2017 ze dne 22. 1. 2018, zprávu Freedom House o občanských a politických právech na Kubě za rok 2015 ze dne 27. 1. 2016, zprávu Human Rights Watch o lidských právech na Kubě za rok 2016 ze dne 12. 2. 2017, zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv na Kubě za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017. Z těchto zpráv podle žalobce jasně vyplývá, že veškerá soudní, exekutivní moc je v rukou jedné moci, politická

opozice a kampaň jsou zakázány. Jakákoliv kritika režimu je trestána. Opozice nebo kritici vlády jsou zadržováni, obtěžováni, bití nebo věznění. Dle odhadů má Kuba desítky politických vězňů. Mediální prostředky jsou v rukou státu, přístup k internetu je velmi omezený a cenzurovaný. V posledních letech počet svévolně zadržených vzrostl. Žalobce má za to, že mu náleží i doplňková ochrana, neboť mu v zemi původu hrozí vážná újma ze strany státních orgánů za protesty proti režimu.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si potřebné podklady. V průběhu pohovoru bylo žalobci umožněno sdělit vše, co žalobce považoval za podstatné. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou zejména jeho údajný nesouhlas s politickým režimem na Kubě, dlouholeté protirežimní aktivity, za které byl údajně celé roky trestán, a domnělé obavy o jeho život kvůli problémům, které ve své vlasti měl. Žalobce rovněž vyjádřil přání zůstat v Praze. Žalovaný poukazuje na rozpory a nejasnosti ve výpovědích žalobce, a to ohledně de facto všech skutečností, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobce účelově vygradoval své údajné aktivity a rovněž údajné sankce za svou tvrzenou protirežimní činnost, kterým měl být ve vlasti vystaven, s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V podrobnostech odkazuje správní orgán na strany 7, 8 a 12 odůvodnění rozhodnutí. Žalobcova tvrzení o údajném pronásledování považuje za obecného charakteru a neurčitého popisu, že mohou vycházet toliko z velmi běžné znalosti situace na Kubě, a nikoli z osobních prožitků žalobce a zejména pak nikoli z dlouhodobého a skutečně intenzivního údajného zastávání konkrétních politických názorů. Žalobcem tvrzené události se podle žalovaného jmenovanému ve skutečnosti vůbec nestaly, eventuálně pokud se staly, pak ve zcela jiné podobě. Žalobce hovořil o tom, že byl opakovaně za svou údajnou protirežimní činnost zadržován, pokutován a podroben domovním prohlídkám, jak opakuje i ve své žalobě, a to dokonce po dobu více jak třiceti let, nikdy však nebyl v této souvislosti jakkoli trestně stíhán, oficiálně obviněn či ze strany kubánského režimu jakkoli jinak postižen. Jediné trestní řízení, jak sdělil v průběhu správního řízení sám žalobce, bylo vedeno proti jeho osobě ze strany příslušných kubánských úřadů kvůli obvinění z krádeže masa v místě jeho pracoviště. V řízeních ve věci mezinárodní ochrany hraje mimořádně důležitou roli právě věrohodná výpověď žadatele, jak uvádí mimo jiné ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 5 A 746/2000 Vrchní soud v Praze nebo jak je uvedeno v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 4 Azs 73/2015 a dalších. Žalobci bylo na Kubě umožněno vystudovat střední školu i vysokou školu, měl dokonce studovat práva, tedy obor, který by kubánské orgány bezesporu nepovolily osobě, která by prováděla tak vysoce protirežimní činnost. Po celou dobu pobytu na Kubě měl žalobce rovněž pracovní uplatnění, připustil, že často si vybíral nová zaměstnání. Správní orgán je přesvědčen o tom, že pokud by kubánské státní orgány měly skutečně zájem žalobce jakkoli perzekuovat či zadržet za jeho údajnou politickou činnost, mohly tak bezesporu učinit mnohem efektivnějším způsobem. Žalobce z vlasti vycestoval legálně, na základě oficiálně vydaného cestovního pasu, přes oficiální hraniční přechod na mezinárodním letišti, a aniž by mu v tom kdokoliv a jakkoli bránil.
6. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
7. K žádosti žalobce uvedl, že je rozvedený a má tři děti. Z Kuby letěl do Ruska, poté do Černé Hory, v Srbsku požádal o azyl, ale řízení s ním nebylo zahájeno a rovnou mu uložili

deportaci, následně odletěl do Prahy. Koupil si letenku až do Minsku, aby tím obešel vízovou povinnost do ČR. Na Kubě měl 25 či 30 let problémy s vládou. Pokusil se opakovaně ze země utéct. Vyhodili jej z vojenské školy, neboť zastavil projev důstojníka, který podle něj neříkal pravdu. Jeho bratr byl poslán do války v Africe a tam zahynul. Žalobce začal mít veřejné proslovy proti režimu, mnohokrát byl zatčen a byly u něj provedeny domovní prohlídky. Poté se přestěhoval a i nadále pokračoval v protestech. Nikdo se k němu ale nepřidal. Na protest zapálil několik pastvin a zabil několik krav. Měl mnoho problémů s policií. Například prováděli zásah v provozu na zpracování masa, kde žalobce pracoval, neboť měli informace, že se tam krade maso, využili tedy příležitosti a zatkli i žalobce. Odvezli jej do věznice se zvýšenou ostrahou, kde docházelo k mučení lidí, kteří byli proti režimu. Zažil mnoho fyzického i psychického násilí. Po 50 dnech jej přesunuli do normální věznice. Po dlouhé době byl ve věci vynesena rozsudek a žalobce byl odsouzen na základě vymyšleného obvinění. Byl následně ve vězení na tři roky. Poté byl v podmínce, která uplynula v březnu 2016. Když v roce 2015 vyšel z vězení, pokusil se potřetí z Kuby odjet. Ihned si vyřídil pas a odletěl. Dostal se do Ruska, kde si založil facebookovou stránku, na které kritizuje kubánský režim. Jeho život na Kubě není bezpečný, měl tam hodně problémů, neúčastnil se prorežimních politických akcí, nechodil k volbám.

8. Při pohovoru žalobce upřesnil, že při odjezdu z Kuby neměl žádné problémy. Stejně tak neměl potíže s vyřízením cestovního dokladu. Z Kuby odjel, protože je proti tamnímu režimu. Jeho život na Kubě by mohl být ohrožen, hrozí tam propuknutí občanské války. Na Kubě byl mnohokrát zadržen, stíhán a souzen jednou. Zadržen byl asi 40 krát, často dostal pokutu, byly u něj prováděny domovní prohlídky. Všechny potíže žalobce začaly po smrti jeho bratra. Tehdy začal protestovat proti režimu. Jeho protesty vypadaly například tak, že říkal svým známým, že je proti režimu, když viděl policisty, jak se nevhodně chovají, stavěl se proti tomu. Mluvil na veřejných místech. Vysokou školu záměrně nedokončil, nesložil poslední závěrečnou zkoušku, a to z důvodu, že když někdo má vysokou školu, tak nesmí z Kuby vycestovat. Studium dokončil v roce 1999, tedy ve 30ti letech. Na Kubě měl více zaměstnání, často práci měnil. Buď mu oznámili, že jeho pracovní smlouva končí, anebo i sám práci měnil z důvodu dojíždění atd. V roce 1996 se pokoušel Kubu opustit a v roce 1998 se pokoušel získat zelenou kartu do USA, ale neúspěšně. Třikrát se pokusil vycestovat nelegálně, pokusil se odplout na lodi. Poprvé jej zatkla policie, další dva jeho pokusy skončily s technickou závadou. Do roku 2012 stíhán nebyl. Studium a vystupování proti režimu bylo možné, neboť studoval dálkově. Pokoušel se studovat také práva, ale během studií byl uvězněn, a proto školu nedokončil. V roce 2012 byl zatčen, když pracoval v masokombinátu, neboť bylo zjištěno, že se tam krade maso. Byl umístěn do věznice se zvýšenou ostrahou, poté do normální. Z vazby byl propuštěn v říjnu 2012, tedy byl ve vazbě 7 měsíců. Soud se konal v říjnu 2013, dostal 3 roky vězení. Odseděl 7 měsíců, poté byl podmíněně propuštěn. Podmínka mu skončila v březnu 2016. Odsouzen byl jako spolupachatel neoprávněného přivlastnění si majetku. Šlo ale o politický proces. K dotazu, jak se mu mohla v roce 2013 narodit dvojčata, když byl v roce 2012 ve vězení, uvedl, že se spletl, že dvojčata se narodila v roce 2003.
9. V písemném podání ze dne 13. 1. 2017 žalobce uvedl, že v roce 1986 byl vyloučen z vojenské školy, protože přerušil projev jednoho z důstojníků. V roce 1987 zemřel jeho bratr v Angole, kde byl vyslán do války. Poté žalobce začal se svými protirežimními protesty a dalšími aktivitami, za které byl opakovaně zadržován a pokutován. Třikrát se pokusil vyrobit plavidlo, na kterém by z Kuby utekl, poprvé byl chycen policií, ani zbylé

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. J.

pokusy ale nevyšly. Zapaloval pastviny a zabil několik kusů dobytka. Neúčastnil se voleb a nebyl ani v žádné masové organizaci. V roce 2012 došlo k jeho zatčení v masokombinátu, poté byl ve vězení. Odsoudili jej ke třem letům vězení, jednalo se bezpochyby o politický rozsudek. Vězení si odpykal v březnu 2016, následně ihned žádal o cestovní pas a z Kuby vycestoval, odjel do Ruska, kde na internetu kritizoval kubánský režim. V prosinci 2015 se pokusil potřetí vyrobit plavidlo, kterým by mohl nelegálně opustit Kubu, ale neúspěšně. Kontaktoval nejvyššího představitele opoziční skupiny Unión Patriótica de Cuba a požádal o členství v ní.

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s., soud jednání nepovažoval za nutné a účastníci řízení jej nepožadovali.
12. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod“.
13. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.
14. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu“.
15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.
16. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
17. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.

18. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“.
19. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právní předpisů soud konstatuje, že tvrzená porušení neshledal. Žalobce neuvedl, jakých konkrétních pochybení se podle něj měl žalovaný v tomto ohledu dopustit, námitky formuloval pouze obecně bez vztahu ke konkrétním okolnostem svého případu. Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. K tomu soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57: „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Postup žalovaného požadavkům zákona i judikatury plně vyhověl.
20. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“
21. Žalovaný na základě opatřených informací mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žalovaný si pro posouzení žádosti žalobce obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 6 napadeného rozhodnutí. Podklady shromážděné žalovaným zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3)

aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou převážně z roku 2017, tedy v době rozhodování (leden 2018) byly přiměřeně aktuální.

22. Žalovaný se postupně zabýval jednotlivými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Možnost udělení azylu dle § 12 zákona o azylu u žalobce neshledal. V azylový příběh žalobce žalovaný neuvěřil. Konstatoval, že žalobce uváděl, že se ve vlasti veřejně vyjadřoval proti politickému režimu, za což měl být mnohokrát zadržen, byly u něj prováděny domovní prohlídky a byly mu udělovány pokuty. Po vycestování z vlasti kritizoval tamní politický režim na internetu. Měl také kontaktovat nejvyššího představitele opoziční skupiny Unión Patriótica de Cuba a požádat o to stát se její součástí. Ve vlasti měl protestovat také tím, že zapaloval pastviny a zabil několik kusů dobytka.
23. Žalovaný upozornil na nedůvěryhodnost žalobcovy výpovědi, zejména pokud se týká jeho tvrzeného uvěznění a následného propuštění, kdy v tomto směru uváděl celou řadu odlišných skutečností. Vyjádřil přesvědčení, že žalobce záměrně svá tvrzení vygradoval, aby příběhu přidal na důležitosti. Podle žalovaného však, pokud by měl žalobce skutečně ve vlasti mít potíže, a to po období přibližně třiceti let, ohledně svých politických aktivit, pak je s podivem, že by za takovou činnost nebyl za celou tuto dobu až do roku 2012 oficiálně obviněn či trestně stíhán, zážitky žalobce se žalovanému jeví tak, že vycházejí spíše z běžných znalostí poměrů na Kubě a nesvědčí o tom, že by se tam měl žalobce potýkat skutečně s tak významnými obtížemi. Žalovaný poukázal též na tvrzení žalobce o tom, že mu bylo údajně umožněno na Kubě studovat práva, což by pravděpodobně v případě, že by skutečně byl opoziční aktivista, možné nebylo. Neměl zásadní potíže ani s pracovním uplatněním. O tom, že kubánské státní orgány žalobce nepronásledovaly, svědčí dle žalovaného rovněž to, jak se vypořádaly s jeho pokusem o útěk z Kuby, kdy po prvním pokusu o něj mu bylo pouze zabaveno plavidlo, policie o tomto incidentu učinila záznam a sdělila žalobci, že napříště mu bude v takovém případě uložena pokuta.
24. K incidentu z roku 2012, kdy měl být žalobce zatčen v masokombinátu, kde pracoval a mělo s ním být vedeno trestní řízení, pak žalovaný sdělil, že žalobce k tomu uvedl, že trestní řízení s ním mělo být vedeno pro podezření z krádeže masa, ke kterému v provozovně docházelo. Přestože sdělil správnímu orgánu, že doloží k tomuto řízení dokumenty, žádné takové nedoložil a ani nijak blíže nespecifikoval, z jakých konkrétních důvodů se domnívá, že mělo v tomto případě jít o politický proces. Žalovaný se domnívá, že potrestání žalobce v tomto případě mohlo být legitimní, stejně jako by mohlo být legitimní případné potrestání i za tvrzené zapalování pastvin či zabíjení dobytka.
25. Žalovaný tak v odůvodnění uvedl konkrétní úvahy, na základě kterých neshledal věrohodnost azylového příběhu žalobce, přitom je o rozhodnou úvahu určující výsledek řízení o azylové žádosti žalobce. V souladu se zásadou koncentrace řízení a dispoziční zásadou bylo na žalobci, zastoupeného specializovaným spolkem, aby konkrétně rozporoval úvahy žalovaného o nevěrohodnosti žalobce, nikoli pouze obecně uvedl, že s odůvodněním ohledně nevěrohodnosti žalobce nesouhlasí. Ostatně adresné vymezení žalobních bodů vede k rozlišení jednotlivých případů, jestliže i jejich azylové příběhy jsou odlišné. Obecné, resp. obecně poplatné, žaloby jsou výsledkem „formulářové žalobní strategie“, kdy obsah žaloby lze aplikovat na jakékoliv rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany, což vede buď k zamítnutí (odmítnutí) žaloby z důvodu obecnosti vymezení žalobního bodu, nebo k popření zásad neapelačního řízení dle s. ř. s., kdy soud

neprovádí věcný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí v celém rozsahu ex officio, nýbrž pouze v rozsahu vymezeném žalobními body.

26. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.* V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti vymezené v § 71 odst. 1 s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).
27. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS: *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. (...) Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“*
28. Žalovaný shledal nevěrohodnost tvrzení žalobce na základě tvrzení žalobce obecného charakteru a neurčitěho popisu, jež vycházejí pouze běžné znalosti situace na Kubě a nikoli osobních prožitků a dlouhodobého zastávání konkrétních politických názorů. Jakkoli byl žalobce po dobu 30 let opakovaně zadržován, pokutován, podroben domovním prohlídkám, nebyl za své politické názory trestně stíhán. Zároveň navzdory tomu vystudoval střední i vysokou školu. Žalovaný popřel pravdivost tvrzení žalobce o tom, že by po absolvování vysoké školy nemohl vycestovat. Studium práv je v případě režimního oponenta dle žalovaného vyloučeno. Žalobce tvrdil, že díky politickým názorům v některých případech přišel o zaměstnání, ale oproti tomu uvedl, že si vybíral zaměstnání dle výhodnějších podmínek, přičemž dlouhodobý pobyt v zahraničí nesvědčí o nedobré finanční situaci. Jediné trestní řízení bylo vůči žalobci vedeno z důvodu krádeže masa v masokombinátu, nikoli jeho politické činnosti, kterou nekonkretizoval. Žalobce nepředložil jakékoliv listiny prokazující jeho dosouzení v zemi původu, přestože během správního řízení uvedl, že je předloží. Žalobcem uvedené spálení pastvin a usmrcení dobytka žalovaný považuje za běžnou kriminální aktivitu, nikoli za boj proti režimu. Žalovaný poukázal na rozporné tvrzení žalobce ohledně jeho zadržení, věznění a protestní hladovky, jestliže žalobce uvedl, že byl ve vězení do roku 2016 a přesto se měl v roce 2015 pokusit o další nelegální útěk ze země. Přestože se o opuštění země měl pokusit 3x, nebyl za to pronásledován, pouze mu bylo zabaveno plavidlo a uložena pokuta, přitom měl být

intenzivně pronásledován za své politické aktivity. A nakonec žalobce vycestoval zcela legálně.

29. Jak výše uvedeno, žalovaný dospěl k závěru o nevěrohodnosti žalobce a jeho tvrzení o pronásledování na základě mnoha úvah, proto bylo na žalobci, aby tyto úvahy napadl v rámci žaloby jejich zpochybněním ve smyslu rozporu se skutkovým stavem, resp. nesprávnou úvahou nebo relevantním vysvětlením tvrzených rozporů. Takto žalobce vůbec neučinil, pouze namítl, že s odůvodněním nesouhlasí (bod A žaloby). Pokud je podána žaloba, lze presumovat, že žalobce nesouhlasí s rozhodnutím a tedy i odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalobce namítl, že v případě pochybností jej měl žalovaný vyzvat a odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Az 18/2007 – 55, dle kterého *zjistí-li správní orgán, že výpovědi žadatelů o azyl o týchž skutečnostech si odporují, je jeho povinností poskytnout těmto žadatelům možnost rozpory vysvětlit, jinak je závěr správního orgánu o nevěrohodnosti takových výpovědí v rozporu s § 3 správního řádu*. V nyní posuzované věci nebyl dán rozpor mezi tvrzením vzájemně azylově provázaných žadatelů o mezinárodní ochranu, jde o skutkově odlišnou situaci. Nejvyšší správní soud sice dále uvedl, že *pokud má proto správní orgán pochybnosti o hodnověrnosti právě tohoto klíčového důkazu* (výpovědi žadatele o azyl), *je jeho povinností pokusit se tyto pochybnosti ve spolupráci s žadatelem a za pomoci dalších důkazů odstranit*. Městský soud však má za to, že dané neplatí obecně, vždy bude záležet na okolnostech dané věci. Při pohovoru dne 13. 1. 2017 byl žalobce upozorněn na rozpor tvrzení o narození dětí a doby umístění ve vazbě, k čemuž žalobce uvedl, že se spletl. Možná by takto mohl žadatel uvést u každého rozporu a je potom otázkou, zda lze konstatovat výše uvedenou povinnost žalovaného činit vždy kroky k odstranění pochybností. Soud v nyní posuzované věci předmětnou otázku vnímá jinou optikou. Žalobci nic nebránilo v rámci žaloby vysvětlit (vzhledem k obsahu odůvodnění rozhodnutí konkrétně popřít) žalovaným shledané rozpory v tvrzení žalobce, aniž by mu tak bylo odepřeno právo na spravedlivý proces. Pokud by soud ke konkrétní žalobce námitce shledal, že závěr žalovaného o rozporu či nevěrohodnosti není důvodný, resp. je „vysvětlitelný nebo doplnitelný“, rozhodnutí žalovaného by zrušil.
30. Pokud žalobce v řízení dle s. ř. s. účinně nepopřel zákonnost závěru žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení žalobce, lze k tvrzení žaloby o azylově relevantním důvodu dle § 12 zákona o azylu (bod B žaloby) a prokázání strachu z pronásledování (bod C žaloby) obecně uvést, že z důvodu nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce nejsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že by žalobce *uplatňoval politická práva a svobody* v rozporu s režimem v zemi původu, aby byl za takovým postoj *pronásledován nebo mu pronásledování brozilo*.
31. Žalovaný se zabýval situací občanů Kuby navracejících se do vlasti. Ohledně toho vycházel z informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017, přičemž dovodil, že žalobci při návratu nehrozí vážné nebezpečí postihu ze strany státních orgánů, neboť v drtivé většině případů státní orgány takové případy neřeší. Z informace MZV ČR vyplývá, že migrační zákon č. 1312 ze dne 20. 9. 1976 byl novelizován zákonem – dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012, kdy touto novelou došlo k výrazné změně kubánské migrační politiky. Nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí. V drtivé většině případů je nové znění zákona státními orgány Kuby respektováno. K opaku dochází v případě některých opozičních aktivistů. Ve většině případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. Kubánské orgány mají dobrý přehled o pobytu občanů, kteří Kubu

v posledních letech opustili. V drtivé většině však úřady soustavně nesledují osoby, které se na Kubu vrací po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Ve většině případů se majetek emigrujících osob neznárodňuje.

32. Soud má za to, že v některých případech může být i nadále návrat kubánských občanů do vlasti problémem, jak to potvrzují i informace od žalovaného. Současně však platí, že toto se týká případů opozičních aktivistů, kdy existuje důvodná obava, že by v konkrétním případě mohl takový žadatel čelit potížím. To však v případě žalobce není. Žalobce neuvedl žádný důvod, proč by právě jeho případ měl být jakkoli výjimečný, nezmínil žádné důvodné relevantní obavy z návratu. V celé řadě případů bylo opakovaně judikováno, že návrat žadatelů na Kubu je možný. K tomu soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Například lze zmínit usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 369/2017 – 41 ze dne 14. 3. 2018, dále usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 446/2019 – 48 ze dne 2. 7. 2020 či usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 83/2020 – 52 ze dne 19. 8. 2020.
33. U žalobce tak nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu provedl analýzu podkladů, přičemž jeho závěry byly obdobné jako v případě posouzení důvodnosti udělení azylu. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, stejně jako dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nebyl naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.
34. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. J.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. 4. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce